

Ο ΝΟΥΜΙΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 20 Ἰουνίου 1920

ΑΡΙΘ. 689

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ: Δὸν Κιχῶτης.
ΦΩΤΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ: Πρὸς τοὺς δασκάλους.
ΠΛΕΚ. ΣΤΕΪΝΜΕΤΖ: Πλάι στὴν ἀγάπη.
Μ. ΑΒΛΙΧΘΣ: Στίχοι τοῦ πειρασμοῦ.
ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΗΣ: Μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμο.
 (Συνέχεια.)
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ - Κ. ΚΗΡΘΗΙΟΣ: Ὁ Δὸν Κι-
 χῶτης (συνέχεια).
Ο "ΜΟΥΝΗΣ": Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΣΟΦΙΑ ΛΕΖΟΠΟΥΛΟΥ: Τὸ λουλούδι.
Κ. Π. ΜΗΡΙΝΗΣ: Λαογραφικά. — Ἡ ὄρμηροκου-
 λούρα.
ΚΛΗΣ ΠΑΛΛΗΣ: Ἡ παράσταση τοῦ «Ψυχοσάββατου»
Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ: Ὁρθογραφικά.
ΑΠΟ ΒΑΘΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΘΜΑΔΑ: Τὸ θέατρο τοῦ
 Ἑλλήν. Ὁδείου.—Γιὰ τὸ ζήτημα.—Ξέ-
 τη φιλολογία.—Ἡ Κοινὴ γνῶμη.—Πε-
 ριοδικά.—Χωρὶς γραμματόσημο.

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Ἀτσάλινος καὶ σοβαρὸς ἄπάνω στ' ἄχαμνὸ του
 τὸ ἄλγο τοῦ Θερβαντῆς ὁ ἥρωας περνᾷ,
 καὶ πίσω του, στὸ στωϊκὸ γαϊδούρι του καβάλλα,
 ὁ ἱπποκόμος τὸν ὁ χοντρὸς ἀγάλια ἀκολουθεῖ.

Αἰῶνες πού ξεκίνησε κ' αἰῶνες πού διαβαίνει,
 μὲ σφραγισμένα ἐπίσημα, ἐρμητικὰ τὰ χεῖλια,
 καὶ μὲ τὰ μάτια ἐκστατικὰ, τὸ χέρι στὸ κοντάρι,
 πηγαίνοντας στὰ γαλανὰ τῆς Χίμαιρας βασιλεία.

Στὸ πέρασμα τ' ἀτσάλινου τρυ σκιάχτρου ἀπὸ τὶς στρατές
 τοῦ κόσμου, τὶς πολύβοες, οἱ ἄνθρωποι γυρνᾶνε,
 τὸν δείχνει ὁ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ κ' εἰρωνικὰ γελᾶνε...

Ὡ ποιητὴ! στὸ διάβα σου παρόμοια οἱ κοινοὶ
 ἄνθρωποι χασκαρίζουνε. Ἄσε τοὺς νὰ γελᾶνε!
 οἱ Δὸν Κιχῶτες πᾶν μπροστὰ — κ' οἱ Σάντσιο ἀκολουθεῖνε.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

Ο ΦΩΤΙΑΔΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Φεύγοντας ὁ κ. Φώτης Φωτιάδης τὴν περασμένη 1ετή
 γιὰ τὴν Πόλη, μᾶς ἔφισε γιὰ δῶρο ὀποχαιρετισμοῦ ἕνα
 χειρόγραφο του, τὰ λόγια δηλ. πού εἶπε στὸ τραπέζι πού
 δώσανε τὴν προπερασμένη βδομάδα πρὸς τὴν ἐπιμέ-
 λειαν τῶν δημοδιδασκαλικῶν σεμιναρίων καὶ πού μᾶς
 προσέδραξε τὸ περιγράψω στὸ περασμένο φύλλο (σελ. 381) ὁ Φιλήτας.

Ἀγαπητοὶ μου... θὰ ἤθελα νὰ πῶ συνάδερφοι!
 Θὰ τὸ δεχθεῖτε; Γιατὶ θὰ μπορούσατε βέβαια νὰ μοῦ
 πείτε πὼς ἡ τιμὴ πού μοῦ κάνετε σήμερα μοῦ φτάνει.
 ναί... καὶ μὲ τὸ παραπάνω... τὸ ξαίρω... Τὰ δ-
 νεῖρα πὸν κάνουμε ποθώντας τὸν ἄνθρωπο βίω ὄλο
 καὶ ἀνθρωπινότερο, τὰ παίρνουμε τὶς πιότερες φορὲς
 μαζί μᾶς; ὀπτασίες.

Σπῆνιο νὰ ζήσει κανεὶς νὰ τὰ δεῖ μᾶνοιχτὰ μάτια,
 θεάματα. Καλότυχος νὰ τὸ ἀξιοθῶ. Καὶ ν' ἀξιοθῶ
 ἀκόμη κ' ἐτούτῃ τῇ στιγμῇ τῆς ὑπέρτατης ἀνθρώπινης
 ἐφτηγίας. Καταλαβαίνετε τώρα τὴν ἐπιθυμία μου νὰ
 μὴ θεωρεῖτε κ' ἐμένα ἕναν ἀπ' τοὺς δικούς σας, σὰ
 μέλος ἐπίτιμο, νὰ ποῦμε, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι ἐ-
 νεργό.

Μεγάλες οἱ ὥρες πού περνοῦμε. Ὁ διαλεχτὸς τοῦ
 Γένους μας λυτρώνει κατὰ μυριάδες τοὺς ἀδερφοὺς
 μας ἀπ' τὰ νύχια λογιῆς ἐχθρῶν. Μὰ κατάλαβε σύγ-
 κληρα πὼς μὲ τὸ νᾶχει κανεὶς τὸ ἐλέφτερο νὰ περπα-
 τεῖ στὰ πατρογονικά του χτήματα θὲ θὰ πεῖ πὼς ἐγι-
 νε κ' ἀληθινὰ λέφτερος ὁ ἴδιος. Κι' ἔτσι καταπάστι-
 κε κ' ἐτούτο δὰ τὸ ἔργο τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ λυτρω-
 μοῦ. Μέγα ἔργον! Ὑπόδουλοι δὲν εἶμαστε οὔτε ὄλοι,